

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobců: a) P.E. S. L.,
b) L. L. S. W., c) nezletilá I. S. S.
všichni zastoupeni Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou sídlem 737
01 Český Těšín, Masarykovy sady 76/18

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2020 č. j. OAM-68/ZA-ZA11-P06-2019 a o žalobě žalobkyň b) a c) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2020 č. j. OAM-67/ZA-ZA11-P06-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

2. Žalobce a) podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2020 č. j. OAM-68/ZA-ZA11-P06-2019 v zákonné lhůtě žalobu. Řízení je vedeno pod sp. zn. 19 Az 50/2020. Žalobkyně b) a nezletilá žalobkyně c) podaly proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2020 č. j. OAM-67/ZA-ZA11-P06-2019 rovněž v zákonné lhůtě žalobu. Věc byla vedena pod sp. zn. 19 Az 51/2020. Usnesením ze dne 5. 10. 2020 č. j. 19 Az 50/2020-28 soud spojil řízení v označených věcech ke společnému řízení s tím, že jako věc hlavní je vedena věc sp. zn. 19 Az 50/2020.
3. Žalobce a) namítal, že jsou u něho splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. Konstatoval, že jako jeden z hlavních důvodů vyjádřil obavu z pronásledování a uvěznění v souvislosti s jeho právníčnou činností. Jelikož obhajoval protirežimní demonstranty, bylo mu vyhrožováno ze strany venezuelské bezpečnostní služby SEBIN, která jej dokonce navštívila doma. Byli velmi agresivní a chtěli jej zatknout a odvézt neznámo kam. Příslušníky tohoto útvaru se mu podařilo podplatit a v tomto případě uniknout zatčení. Byla však otázka času, kdy si pro něho přijdou opětovně. Proto se rozhodl svou nepříznivou životní situaci řešit naprosto radikálním způsobem, a to odjezdem z vlasti. Žalovaný však dospěl k závěru, že neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Před správním orgánem sdělil, že svůj politický názor projevoval především v souvislosti s obhajobou demonstrantů (protirežimních) a už jen z tohoto důvodu byl označován za vlastizrádce. Je zcela zřejmé, že je mu v tomto případě politický názor připisován a cílem režimu je potrestat ho. V případě návratu do vlasti očekává způsobení vážné újmy. Tato obava je zesílena tím, že už jej jednou chtěli zatknout a vyhrožovali mu smrtí nebo únosem někoho z členů rodiny. Žalobce žalovanému vytkl, že k jeho osobě a k psychické újmě s ohledem na uvedené události, v kumulaci s aktuální situací týkající se ochrany základních lidských práv ve Venezuele a dále s ohledem na nutnost opustit rodnou zemi, se správní orgán nikterak v napadeném rozhodnutí nevyjádřil. Žalobce vyslovil názor, že jím popsání pronásledování dostatečně prokazuje, že naplnil subjektivní hledisko obav z pronásledování. Žalovaný tím, že subjektivní hledisko při svém rozhodování nikterak nezohledňoval, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalobce vyslovil dále nesouhlas se závěrem žalovaného o tom, že pokud by byl pro venezuelské státní orgány zájmovou osobou, zcela jistě by mu a jeho rodině neumožnily zemi původu bez jakéhokoli problému opustit. V této souvislosti žalobce odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 Azs 254/2017-40 a vyslovil názor, že nelze bez dalšího tvrdit, že v případě legálního vycestování tato skutečnost automaticky snižuje míru pravděpodobnosti pronásledování skupinou SEBIN. Žalobce dále v žalobě popsal činnost zmíněné Vnitřní zpravodajské služby Venezuely neboli SEBIN, která představuje silový orgán, přímo podřízený venezuelské viceprezidentce. Zdůraznil, že v souvislosti se současným režimem má SEBIN poměrně nevalnou pověst, jelikož s ní jsou spojována četná porušení lidských práv a svobod. Právě díky své návaznosti na režim současného prezidenta Madura, je SEBIN někdy nazývána jako „politická policie“. Pochybné činnosti SEBIN nahrává i chaotická situace ve Venezuele. Porušování lidských práv je na denním pořádku, přičemž jedním z hlavních aktérů v daném směru je právě skupina SEBIN. Při popisu činnosti SEBIN žalobce v žalobě citoval zdroje, z nichž vycházel. Žalobce uvedl, že v souvislosti s výše uvedeným nerozumí tomu, z jakého důvodu mu správní orgán klade

k tíži, že po návštěvě jeho domu zpravodajskou službou SEBIN se obrátil se stížností na fiskální úřad v Cumaně a nevyčkal na výsledek šetření, který by byl (v souvislosti s informacemi o organizaci SEBIN) naprosto zřejmý, tudíž pro něho nepříznivý. Ačkoliv podal stížnost, obával se především stupňování násilí vůči jeho osobě a celé jeho rodině a celkově důsledku podané stížnosti.

4. K názoru správního orgánu, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že nemůže pominout vysoké množství rozporů, nejasností, nelogičností a dalších nedostatků v jeho výpovědích, žalovaný namítal, že má-li správní orgán pochybnosti o jeho výpovědi, měl možnost se na zmíněné rozpory zeptat a případně jej vyzvat, aby události popsal podrobněji. Žalovaný účelově hledá v jeho výpovědích jakékoli skutečnosti, které mohou podpořit závěr o jeho nevěrohodnosti a nedůvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu a tyto skutečnosti tendenčně vykládá zcela v jeho neprospěch. Vyslovil přesvědčení, že se žalovanému v řízení nepodařilo vyvrátit jeho věrohodnost.
5. Žalobce rovněž namítal, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Vyslovil názor, že neobstojí závěry správního orgánu o tom, že mu v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy. Všechny zprávy, které správní orgán shromáždil, shodně potvrzují existenci hluboké humanitární krize panující ve Venezuele. Zprávy vypovídají o bezprecedentním porušování základních lidských práv, včetně práva na život. Závěr žalovaného, že podal žádost s jediným cílem, a to legalizovat svůj pobyt v České republice, je zcela mylný. Skutečně by rád svůj pobyt na území České republiky legalizoval, avšak jeho primárním cílem bylo uprchnout ze země, kde čelil přímému psychickému nátlaku ze strany státního orgánu a nevystavovat sebe a svou rodinu dalšímu nebezpečí.
6. Žalobkyně b) a nezletilá žalobkyně c) předně v žalobě konstatovaly, že v průběhu azylového řízení sdělily správnímu orgánu, že problémy, kterým v zemi původu čelily, byly spojeny především s prací manžela žalobkyně b) – žalobce a). Ten obhajoval několik účastníků protivládních demonstrací. Kvůli tomu mu bylo vyhrožováno a bezpečnostní složky SEBIN jej chtěly doma zatknout a odvézt neznámo kam. V zemi původu měla strach, kdykoli vyšla s dcerou mimo dům, a to kvůli chaosu a politickému teroru, který zemi sužuje již velmi dlouhou dobu. Není pochyb o tom, že krom psychického nátlaku, čelil žalobce a) i dalším skutečnostem, které jsou azylově relevantní. V případě, že by vlast i s nezletilou dcerou neopustily, mělo by to tragický vliv na celou jejich rodinu. Žalovanému vytkly, že se správní orgán nezabýval otázkou, zda je příslušnost k rodině, jejíž člen je zcela prokazatelně pronásledován, azylově relevantním důvodem. Přitom jde o otázku zcela zásadní pro správné posouzení žádosti. Žalobkyně b) a c) uvedly, že nezákonný pokus o zatčení žalobce a), výhrůžky únosem žalobkyně b) a c) a psychický nátlak je jednáním, které zcela naplňuje ustanovení zákona o azylu. Není možné dospět k závěru, že by problémy žalobce a), nepociťovaly. Žalobkyně b) zdůraznila, že s žalobcem a) jsou spoustu let neodmyslitelně spjati, jsou životními partnery a mají dítě. Žalobkyně b) zdůraznila, že v průběhu řízení ji nenapadlo, že jejich výpovědi by mohl správní orgán v rozhodnutí oddělovat, když po celou dobu jasně sdělovala, z jakého důvodu opustila svou zemi, co vše se jejímu manželovi – žalobci a) a v konečné fázi i celé rodině, stalo nebo mohlo stát. Namítala, že žalovaný měl posoudit situaci celé rodiny.
7. Žalobkyně dále vyslovila názor, že obě žalobkyně splňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jejich případě jsou důvodné obavy, že pokud budou vráceny do země původu, hrozí celé rodině nebezpečí vážné újmy

v podobě nelidského či ponižujícího zacházení. Ve Venezuele by musela čelit riziku napadení, fyzickým útokům a psychickému nátlaku, bez možnosti obrátit se na policejní orgány. Obává se o zdraví a život celé rodiny. Žalobkyně b) zdůraznila, že z její výpovědi je zcela zřejmé, že byli jako rodina vystaveni přímým hrozbám ze strany bezpečnostních složek SEBIN. Namítala, že správní orgán opomněl při posuzování bezpečnosti návratu do země původu aplikovat odst. 4 článek 4 Směrnice Rady 2011/95/EU, tzv. kvalifikační směrnice, podle níž skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se už nebude opakovat. Žalobkyně namítala, že žalovaný v rozhodnutí neuvedl žádný zásadní důvod pro závěr, že rodina nebyla pronásledována. Zdůraznila, že je obecně známým faktem, že ve Venezuele dochází k vážným systémovým nedostatkům v oblasti dodržování základních lidských práv a dodržování principu demokratického právního státu. Je tedy naprosto zřejmé, proč se s manželem rozhodli řešit situaci radikálním způsobem, a to odjezdem z vlasti do naprosto neznámého prostředí. Bylo to zásadní rozhodnutí, které ochránilo jejich rodinu před fatálními následky. Vzhledem k současné situaci ve Venezuele se nedá uvažovat o nějakém bytí sebemenším zlepšení, spíše naopak. Je již takřka pravidlem, že obyvatelé Venezuely jsou sužováni hladem a celou řadou nemocí, nedostatečnou lékařskou péčí, chaosem, politickým terorem, a proto je dovolání se jakékoliv pomoci nebo spravedlnosti ze strany státu zcela nemožné. Žalobkyně žalovanému vytkla, že za účelem zjištění skutečného stavu věci si neopatřil dostatečné podklady potřebné pro rozhodnutí a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.

8. Žalovaný v písemných vyjádřeních navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z jehož závěrů ve vyjádření citoval. Zdůraznil, že žalobce a) v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že je zcela zdravý a žádné problémy nemá. Správní orgán vedl kladenými otázkami během pohovorů žalobce a) k tomu, aby osvětlil veškeré důvody jeho žádosti a aby i vysvětlil rozpory. Správní orgán v maximální míře vyvinul úsilí o získání všech relevantních skutečností a postupoval tak velmi pečlivě, aby zjistil skutečný stav věci. Závěry žalovaného nejsou vlastními hypotézami, ale vycházejí právě z výpovědi žalobce a), který byl před zahájením pohovorů poučen o povinnosti podávat veškeré informace týkající se rozhodných skutečností žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce sdělil, že se cítí zdravý a je schopen pohovorů a poučení rozuměl. Na otázky odpovídal za účasti tlumočníka, proti tlumočení neměl námitky, nerozporoval kulturní odlišnosti či odlišnosti v tlumočení a proti zápisu odpovědí nevznášel námitky. Před vydáním rozhodnutí byl vyzván, aby se s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí seznámil. Žalobce se nechtěl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, nenavrhl žádné podklady pro rozhodnutí a na otázku, zda chce dodat nějaké informace, odpověděl záporně. Žalovaný odkázal rovněž na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Připomenul, že žadatel o mezinárodní ochranu si musí být vědom důležitosti informací poskytnutých správnímu orgánu, jelikož ty jsou podkladem pro správní rozhodnutí. Váhavé, vyhybavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení mění, jsou pak při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Žalobce sám uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny a nikdy se nijak politicky neangažoval. V průběhu správního řízení též nesdělil jakoukoliv jinou

skutečnost, z níž by vyplývalo, že jakýmkoliv způsobem uplatňoval ve své vlasti politická práva a svobody. V průběhu pohovoru sice uvedl, že názory proti vládě veřejně vyjadřoval, resp. v rámci soudního řízení poukazoval na porušení zákona ze strany policie nebo jiných orgánů v trestním řízení, ale to vždy pouze v rámci obhajoby svých klientů u soudu, kteří byli dle něho obviněni nespravedlivě. Nikoliv tedy jako výraz jakýchkoli jeho konkrétních politických názorů. Žalobce a) naopak výslovně uvedl, že žádným jiným způsobem své názory proti vládě veřejně nevyjadřoval, nepsal žádné články ani nic jiného. V případě jeho práce advokáta se tak dle žalovaného rozhodně nejednalo o projev jeho politických názorů, nýbrž o výkon zaměstnání, jehož součástí je při stavbě obhajoby poukázat na případné nezákonné chování státních orgánů a bezpečnostních složek v zemi. Žalovaný zdůraznil, že žalobce a) za výkon svého zaměstnání a projev údajných protivládních názorů v rámci obhajoby svých klientů, a ani z jiných důvodů, nikdy nebyl ze strany venezuelských státních orgánů či bezpečnostních složek jakkoliv postižen, z čehokoliv obviněn či trestně stíhán a rovněž mu nebylo ani jakkoliv bráněno ve výkonu jeho advokátní činnosti, které se věnoval až do odchodu z vlasti. Pokud se příslušníci SEBIN vůči žalobci a) chovali vulgárně, neměli příslušná písemná povolení k jeho zadržení, pokud toto vůbec bylo jejich cílem, a následně se nechali dokonce z jeho strany podplatit, nepopírá žalovaný, že se v tomto případě jednalo o zjevně nezákonné počínání vůči žalobci. Toto jednání však dle žalovaného nelze chápat jako pronásledování z důvodů azylově relevantních, tedy činnost bezpečnostní služby jako součást státní politiky namířené vůči žalobci a), ale pouze jako konkrétní nezákonné jednání konkrétních příslušníků SEBIN. Z výpovědi žalobce totiž jasně vyplynulo, že příslušníci SEBIN, kteří k němu přišli domů, měli zejména finanční motivy, jelikož tito přijali od žalobce úplatek v hodnotě 1 000 USD, následně jeho dům opustili a již žalobce či jeho rodinu až do jejich odjezdu z vlasti nekontaktovali. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nebyl v souvislosti s výkonem jeho zaměstnání nikdy z ničeho obviněn a nebyl ani trestně stíhán, navíc sám výslovně uvedl, že v rámci své profese s příslušníky SEBIN naopak v některých případech spolupracoval, protože se na něho obraceli. Dle žalovaného žalobce a) neprokázal v průběhu správního řízení, že by ve své vlasti byl ze strany bezpečnostních složek a venezuelských státních orgánů pronásledován ve smyslu zákona o azylu, tj. že by byla závažným způsobem porušena jeho lidská práva a rovněž neprokázal, že by mu hrozila vážná újma v případě návratu do vlasti.

9. Žalovaný dále uvedl, že domáhají-li se žalobkyně b) a c) udělení mezinárodní ochrany vzhledem ke konkrétním okolnostem případu celé rodiny, lze rodinu považovat za sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, ovšem pro udělení mezinárodní ochrany musí existovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k této skupině. V případě žalobkyň b) a c) k takovému závěru správní orgán nedospěl. Žalovaný přitom odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zopakoval, že za situace, kdy správní orgán posoudil azylový příběh žalobce a) jako nedůvodný k udělení mezinárodní ochrany, nepovažuje ani žalobkyně b) a c) za osoby, které by měly být pronásledovány dle taxativně vymezených důvodů zákona o azylu. Žalovaný vyslovil názor, že napadené rozhodnutí je odůvodněno v dostatečném rozsahu. K závěrům obsaženým v rozhodnutí dospěl na základě logických, objektivně podložených úvah, jež v odůvodnění odpovídajícím způsobem rozvedl. Správní rozhodnutí je dostatečně individualizováno a je přezkoumatelné, zákonné, věcně správné a netrpí vytykanými vadami.
10. Krajský soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné. Soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobách bez nařízení jednání. Výzva soudu k postupu podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a sdělení případného nesouhlasu byla doručena žalobci a) 26. 10. 2020, žalobkyni b), která je současně zákonnou zástupkyní žalobkyně c), 27. 10. 2020. Po započetí běhu lhůty dvou týdnů od doručení výzvy soudu, žalobci požádali o ustanovení zástupkyně, a to podáním doručeným soudu dne 30. 10. 2020. Jejich žádosti bylo vyhověno usnesením ze dne 26. 11. 2020, č. j. 19 Az 50/2020-52, které nabylo právní moci 14. 12. 2020. Ani poté, co usnesení o ustanovení zástupkyně žalobcům nabylo právní moci, žalobci nesouhlas s projednáním věci bez jednání soudu nesdělili.

11. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostmi žalobců ze dne 20. 1. 2019, přičemž žalobkyně b) požádala o mezinárodní ochranu pro sebe a nezletilou žalobkyni c). Žalobce a) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále v rámci údajů k podané žádosti a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany za přítomnosti tlumočnicka jazyka španělského kromě jiného uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny a nikdy se nijak politicky neangažoval. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu v České republice sdělil, že ve vlasti dostával výhrůžky ze strany příslušníků SEBIN, což je Venezuelská bezpečnostní služba. Z Venezuely odcestoval na základě cestovního dokladu, žádná víza nepotřeboval. Na území České republiky vstoupil 15. 1. 2019. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zcela zdravý a nemá žádné problémy. Před započatím pohovoru ze dne 23. 1. 2019 byl žalobce poučen o tom, že je povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce a) sdělil, že je zdravý a je schopen pohovoru. Poučení rozuměl a nežádal bližšího vysvětlení. Na závěr pohovoru byl poučen o právu, aby byl celý pohovor, tj. všechny otázky i odpovědi, zpětně přetlumočen za účelem jeho kontroly. Tohoto práva žalobce využil. Poté na otázku, zda má nějaké námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru, navrhl ke str. 2 protokolu k otázce: „Jste přesvědčen?“ doplnění, že „existuje oficiální možnost zatknout, k tomu je potřeba oficiální dokument, nějaký příkaz nebo podobně, ale ti lidé toho dne 2. 12. 2018 neměli žádný dokument“. Žalobce jiné námitky neměl. Shodným způsobem byla v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 1. 2019 poučena i žalobkyně b). S ní byl pohovor rovněž veden za přítomnosti tlumočnice. I žalobkyně uvedla, že se cítí zdráva a je schopna pohovoru. Na závěr využila svého práva, aby celý pohovor, tj. všechny otázky i odpovědi byly zpětně přetlumočeny za účelem její kontroly. Na otázku správního orgánu, zda má nějaké námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru, žalobkyně b) odpověděla záporně. S žalobcem a) byl 30. 6. 2020 sepsán protokol o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a i tehdy žalobce na poučení správního orgánu reagoval tak, že se cítí zdravý a je schopen pohovoru, poučení porozuměl a nežádal bližší vysvětlení. Pohovor s ním byl opětovně na jeho žádost veden v jazyce španělském za přítomnosti tlumočnice. I v závěru doplňujícího pohovoru byl žalobce poučen o právu na to, aby mu byly otázky i odpovědi zpětně přetlumočeny za účelem kontroly a byl dotázán, zda chce tohoto práva využít. Žalobce odpověděl, že svého práva využít nechce. Co se týká zjištění z pohovoru s žalobcem a) a z doplňujícího pohovoru krajský soud v podrobnostech odkazuje na zjištění, jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť ta korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.

12. Žalobkyně b) v žádosti o mezinárodní ochranu a dále v rámci údajů k podané žádosti kromě jiného sdělila, a to ke svému politickému přesvědčení, že ve volbách volila opoziční kandidáty a rovněž se párkrát zúčastnila pochodů, které zorganizovala opozice vůči současné vládě. Jedna manifestace podle ní proběhla v roce 2016. Žádných jiných akcí se neúčastnila. K důvodům žádosti obou žalobkyň o mezinárodní ochranu sdělila, že život jejího manžela byl ve Venezuele v ohrožení. Jsou rodina, přijeli všichni spolu a chtějí být pohromadě. Ona ani její dcera neměly před odjezdem z Venezuely žádné problémy. Co se týká dalších zjištění z výpovědi žalobkyně b) před správním orgánem, krajský soud odkazuje v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.
13. Ve správních spisech jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Venezuele. Žalovaný konkrétně vycházel ze zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Lidská práva v Bolívarovské republice Venezuele, ze dne 5. 7. 2019, z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Venezuela, ze dne 8. 8. 2019 a ze Zprávy Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky, Zpráva o zemi – Venezuela, ze září 2019. Žalovaný dále vycházel z dokumentů předložených žalobcem, a to z fotokopie trestního oznámení ze dne 16. 12. 2018, které žalobce a) podal na Sedmém státním zastupitelství pro První soudní obvod státu Sucre. Žalobcem předloženou fotokopii advokátního průkazu z Krajské advokátní komory v Sucre, vydaného 30. 4. 2014, navštívenky advokátní kanceláře žalobce, žalovaný hodnotil jako dokumenty dokládající skutečnost, že žalobce a) ve své vlasti pracoval od roku 2004 jako právník a sídlo jeho advokátní kanceláře bylo na označené adrese ve městě Cumaná v kraji Sucre.
14. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobce a) byl se všemi podklady seznámen dne 14. 8. 2020. Žalobci byla dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit se s uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, případně uvést, jakékoli nové skutečnosti či informace, které by správní orgán měl vzít v potaz při posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce a) této možnosti nevyužil, nechtěl se blíže seznámit s podklady rozhodnutí ani se k nim vyjádřit a rovněž nechtěl navrhnout žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce rovněž neuvedl ani žádné nové skutečnosti nebo informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Seznámení s podklady bylo na žádost žalobce a) provedeno v jazyce španělském.
15. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 14. 8. 2020 vyplývá, že ani žalobkyně b), jíž byla dána možnost, aby se seznámila se všemi podklady, nenavrhla jejich doplnění, nechtěla se s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí a zpráv o situaci ve Venezuele seznámit a vyjádřit se k nim a ani neuvedla nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení žádosti žalobkyň b) a c) o udělení mezinárodní ochrany. Seznámení s podklady rozhodnutí bylo na žádost žalobkyně b) provedeno rovněž v jazyce španělském.
16. Ze správních spisů se podává, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce a) o udělení mezinárodní ochrany jsou údajné problémy s Venezuelskou bezpečnostní službou SEBIN, a to v souvislosti s jeho právníckou činností. Stejný důvod žádosti uvedly i žalobkyně b) a c), které jako další důvod označily obecnou bezpečnostní a ekonomickou situaci ve Venezuele.

17. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání napadených rozhodnutí.
18. Podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Pronásledováním se dle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
20. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v průběhu správního řízení neuvedli žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjeli ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byli azylově relevantním způsobem pronásledováni. Žalovaný vyšel z tvrzení žalobce a), který v žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny, ani se nijak politicky neangažoval a v průběhu správního řízení též nesdělil jakoukoliv jinou skutečnost, z níž by vyplývalo, že jakýmkoliv způsobem uplatňoval ve své vlasti svá politická práva a svobody. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce a) v průběhu pohovoru sice uvedl, že názory proti vládě veřejně vyjadřoval, resp. v rámci soudního řízení poukazoval na porušení zákona ze strany policie nebo jiných orgánů v trestním řízení, ale bylo to vždy pouze v rámci obhajoby svých klientů u soudu, kteří byli dle jeho názoru obvinění nespravedlivě, nikoliv jako výraz jakýchkoli jeho konkrétních politických názorů. Žalovaný zcela přiléhavě poukázal také na to, že žalobce a) sám výslovně uvedl, že žádným jiným způsobem své názory proti vládě veřejně nevyjadřoval, nepsal žádné články ani nic jiného. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že v případě výkonu advokátní praxe se tak rozhodně nejednalo o projev jeho politických názorů, nýbrž výkon zaměstnání, jehož součástí při stavbě obhajoby bylo poukázat na případné nezákonné chování státních orgánů a bezpečnostních složek v zemi. V této souvislosti žalobce v rámci takto stavěné obhajoby svých klientů nikdy nebyl za tyto projevy, příp. ani z jiných důvodů, ze strany venezuelských státních orgánů či bezpečnostních složek jakkoliv postižen, obviněn či trestně stíhán. Rovněž mu nebylo bráněno ve výkonu advokátní činnosti.
21. Soud rovněž přisvědčuje závěrům žalovaného k tvrzením žalobců a), b), že 2. 12. 2018 k nim přišlo domů 6 příslušníků SEBIN, kteří měli žalobci a) údajně vulgárně nadávat, vyhrožovat mu zabitím a že se žalobce a) obával zatčení, přičemž současně tvrdil, že to bylo z důvodu jeho obhajoby osob, které protestovaly proti vládě. I dle názoru soudu spojení tvrzené návštěvy příslušníků SEBIN s advokátní činností žalobce a) je jeho pouhá spekulace a zcela zjevně účelové a ničím nepodložené tvrzení. Zcela jistě se jednalo o nezákonné počínání vůči žalobci, pokud se tyto osoby vůči němu chovaly vulgárně, neměly příslušná písemná povolení k jeho zadržení a následně se nechaly žalobcem a)

dokonce podplatit. Nejednalo se ovšem o postup, který by bylo možno hodnotit jako pronásledování z důvodů azylově relevantních nebo o projev oficiální politiky Venezuely vůči žalobci a), jak správně uvedl žalovaný. Jednalo se pouze o nezákonné jednání konkrétních příslušníků SEBIN. I soud zastává názor, že z výpovědi žalobce jednoznačně vyplynulo, že tito příslušníci SEBIN měli zejména finanční motivy, jelikož od žalobce a) přijali úplatek v hodnotě 1 000 USD. Následně jeho dům opustili a již ho do jeho odjezdu z vlasti nekontaktovali, jak sám výslovně sdělili oba žalobci. Po přijetí úplatku tedy o osobu žalobce již neprojevovali žádný zájem. Jestliže žalobce a) podal v souvislosti s tímto nezákonným postupem příslušníků SEBIN trestní oznámení, je nutno v této souvislosti poukázat na to, že žalobce a) se nikterak o výsledek šetření nezajímal, nevyčkal na výsledek vyšetřování a místo toho, aby se proti případné nečinnosti či postupu úřadu odvolal k nadřízeným orgánům ve své vlasti, volil radikální postup a tím byl odchod celé rodiny z vlasti. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce nebyl v souvislosti s výkonem jeho zaměstnání nikdy z ničeho obviněn a nebyl ani trestně stíhán, dokonce sám výslovně uvedl, že v rámci své profese s příslušníky SEBIN v některých případech i spolupracoval, protože se na něho obraceli.

22. Žalovanému nelze vytknout nic ani stran hodnocení údajů, které žalobce uvedl v rámci poskytnutí údajů k žádosti o azyl, v pohovoru a doplňujícím pohovoru, tedy v jednotlivých fázích správního řízení, kterážto tvrzení současně konfrontoval s tím, co tvrdila žalobkyně b) a uvedené hodnocení je obsaženo na str. 8 – 10 napadeného rozhodnutí. V podrobnostech soud v této části na rozhodnutí žalovaného odkazuje a zcela sdílí jeho názor, že v některých částech své výpovědi si žalobce a) azylový příběh vygradoval s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí ve věci. Je třeba zdůraznit, že žalobce byl řádně poučen před zahájením pohovorů o povinnosti podávat veškeré informace týkající se rozhodných skutečností jeho žádosti, jak bylo zjištěno z obsahu správního spisu, nikdy si na nějakou zdravotní indispozici nestěžoval, naopak vždy výslovně uvedl, že je schopen pohovoru, poučení porozuměl. Na jeho žádost byl pohovor veden za účasti tlumočnicka jazyka španělského, žalobce žádné námitky nevznášel, nikdy neuváděl, že by něčemu nerozuměl, žádné výhrady k obsahu protokolů nevznášel ani v závěru pohovoru, kdy mu byly jednotlivé otázky a odpovědi přetlumočeny. V této souvislosti soud odkazuje na soudní judikaturu např. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 386/2004-40. V tomto rozsudku NSS uvedl, že jelikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jim uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. V intencích soudní judikatury žalovaný postupoval a nelze mu nic vytknout. Soud uzavírá, že závěr žalovaného, že žalobce a) nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, je správný. Za tohoto stavu a za situace, kdy ani žalobkyně b) neuvedla, že by během svého života ve vlasti byla členkou jakékoliv politické strany či organizace, nebo jakkoliv jinak aktivně a dlouhodobě uplatňovala svá politická práva, přičemž kvůli účasti na protivládní manifestaci neměla nikdy jakékoliv problémy, nikdy nebyla zadržena policií, zatčena či trestně stíhána a v souvislosti s účastí na demonstraci ani volbou opozičních kandidátů ve volbách nebyla nikdy pozvána k výslechu, nedošlo ani k jinému kontaktu s policií, soud souhlasí s žalovaným, že ani žalobkyně b) nebyla ve své vlasti pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a totéž se pak týká i nezletilé žalobkyně c). Soud rovněž souhlasí s žalovaným, že nelze dospět ani k závěru, že by žalobci a), b), c) mohli ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů

uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jejich rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť s jeho závěry se rovněž zcela ztotožňuje. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, což znamená, že jiné skutečnosti, než v tomto zákonném ustanovení citované nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Ve shodě s žalovaným také soud má za to, že žalobci neuvedli žádné skutečnosti, které by vypovídaly o jejich obavě z pronásledování kvůli jejich rasy, náboženství, národnosti či jiným azylově relevantním skutečnostem. Žalobci a), b) nikdy neměli ve vlasti žádné problémy s tamními státními orgány či bezpečnostními složkami, jak bylo zjištěno z jejich výpovědi, s výjimkou jediného incidentu žalobce a) s konkrétními příslušníky SEBIN, přičemž žádný z nich nebyl zadržen či trestně stíhán a rovněž žalobci neměli žádné problémy při samotném vycestování z vlasti a nikdo jim ve vycestování nebránil. Tvrze obavy žalobců z pronásledování neshledává soud opodstatněnými ani z hlediska § 12 písm. b) zákona o azylu.

23. Tvrze obavy žalobců z pronásledování soud neshledává opodstatněnými ani z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu, tedy doplňkové ochrany. Ta se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Při posouzení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobců do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 80/2007-87, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. Soud má za to, že správní orgán posoudil individuálně situaci žalobců na základě jejich tvrzení a tyto konfrontoval s informacemi získanými z různých zdrojů, které jsou součástí správního spisu a soud se s jeho závěry, na které v podrobnostech zcela odkazuje, ztotožňuje.
24. K námitce žalobkyně b), že se žalovaný nevypořádal se skutečností, že rodinu lze považovat za sociální skupinu, krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 6 Azs 3/2012-45, z nichž v posuzované věci vycházel. Příslušnost žalobců k rodině, jakožto sociální skupině, sama o sobě neznamená, že by žalobkyni b) a nezletilé žalobkyni c) měla být bez dalšího udělena mezinárodní ochrana dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak již výše uvedeno žalobkyně b) neuvedla žádné problémy, které by souvisely s důvody vyjmenovanými v § 12 písm. b) zákona o azylu, nikdy nezmínila, že by v zemi původu měla ona či nezletilá žalobkyně c) jakékoli problémy kvůli rase, národnosti, pohlaví, náboženství či jinému relevantnímu důvodu. Soud souhlasí s žalovaným, že pokud jde o její tvrzení ohledně nesouhlasu s venezuelským politickým režimem a její účasti na

protivládních manifestacích, žalobkyně nikdy nebyla pozvána k výslechu, nikdy nedošlo v této souvislosti i k nějakému jinému kontaktu její osoby s policií, nikdy kvůli tomu neměla žádné potíže se státními orgány, nikdy nebyla zadržena policií, zatčena či trestně stíhána, a to ani v souvislosti s prací jejího manžela, jakožto obhájce osob, které snad měly být nespravedlivě obviněny. Z výpovědi žalobců ani nebylo zjištěno, že by z pohledu ekonomického a sociálního byly žalobkyně b) a c) jakkoli vážně ohroženy tamní hospodářskou situací. Žalovaný se zabýval situací ve Venezuele a shromáždil dostatek podkladů. Ani z údajů, které žalobkyně b) poskytla správnímu orgánu nebyly zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by žalobkyně spadaly do okruhu osob ohrožených ve Venezuele v důsledku tamní hospodářské situace. Žalobkyně rovněž uvedla, že ve vlasti žalobkyně neměly žádné problémy spojené se zhoršenou bezpečnostní situací či vyšší kriminalitou. Z podkladů shromážděných žalobcem plyne, že byť ve Venezuele panuje obecně zvýšená úroveň kriminality, zapříčiněná především zhoršenou ekonomickou situací v zemi, plní si bezpečnostní složky běžné úkoly, kam spadá i ochrana veřejného pořádku.

25. Závěrem soud dodává, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 117/2004-57). Důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování či vážnou újmu ze zákonem uznaných důvodů. Tímto institutem je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46). Krajský soud připomíná rovněž závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 4 Azs 34/2005-60 o tom, že institut azylu není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel, popř. též jeho rodinný příslušník, ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popř. existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ mezinárodní ochranu neudělit.
26. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které by předcházely vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
27. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť žalobci ve věci úspěch neměli a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

[Zadejte text.]

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 22.03.2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně